

ната се върне по-рано отъ театъра, или ако детето ѝ писне' като се събуди и види, че ме нѣма... (Сепва се)

М ж ж т ѣ. Ето и виното. Не бой се... Какво си приготвила? Това на кокошка ми прилича. О-о-о! Ами това? (Разгъватъ по земята разни лакомства и сѣдатъ да ядатъ). Лакерда! Браво!

Жената. Преди да отидатъ на театъръ, господаритѣ имаха гости. Донесохъ каквото остана. Има и корзбийки съ ванилия, дето ги обичашъ... (Стрѣска се и се обръща). Какво изпращъ?

М ж ж т ѣ. Нѣма нищо... Ти винаги мислишъ за мене, Флорика... Но отъ тебе нѣма по-хубава корабийка. Честна дума! (Двамата ядатъ и пиятъ).

Жената. Ами! Завчера те видѣхъ въ градината съ една... (Изведнажъ отъ мрака изниква грозенъ викъ:) — Джандарми! На помощ! Дръжте ги!... (Двамата изчезватъ съ свѣт-кавична бързина и оставятъ всичко на земята).

Христо (запалава свѣщъта). Браво! Ето ти ядене отъ небето паднало. Кокошчица, лакерда, топъль хлѣбъ... Па и винце. Макаръ, че ти, дяконе, не слагашъ такова нѣщо въ уста. (Сѣдатъ да ядатъ).

Дяконъ т ѣ. Сказката ти е вече осигурена...

Христо. Мина ми и сънътъ вече. Знаешъ ли, бай Василе, че това не ми се случва за пръвъ пѣтъ. Веднажъ помня, че не бѣхъ ялъ петъ дни. Ходѣхъ като недобито псе по улицитѣ на Браила. Всичкитѣ ми другари бѣха въ тюрмата, азъ накрайчеца се бѣхъ изплъзналъ. То бѣше, когато полицията ни гонѣше следъ избиването на Хаджиевата чета. Бѣше паднала една такава черна мъгла, човѣкъ не се различава отъ куче. И чувамъ азъ нѣкой да вика въ мъглата: Хей! Момче бе, не си ли синътъ на даскалъ Ботя? Изтрѣпнахъ. Да го не дочуе нѣкой! Разбрахъ, че ме е позналъ по дългитѣ коси. Тогава въ джоба си носѣхъ цѣлия си багажъ: перо, мастило, игла и макара, всичко... Обръщамъ се, кръцъ, слагамъ ножицата на косата. А оня гласъ пакъ по мене: Хей, момче! Спрѣхъ се. — Какво искашъ бе, адашъ? Оня изохка: бре кжде се дѣна синътъ на даскалъ Ботя? Сякашъ потъна въ земята! Преди малко мина край менъ. А азъ: — За какво ти е? — Абе дира го подъ дърво и камъкъ, сякашъ е потъналъ въ земята. Получихъ писмо отъ баща му, праща му пари и пише: где да е да го намѣришъ, да му далешъ паритѣ, да му кажешъ да се обади, живъ ли е, здравъ ли е!

Дяконъ т ѣ (престава да яде, става). Не бѣше ли казано въ Писанието: „Животътъ е по-драгоцененъ отъ храната, а тѣлото отъ облѣклото. Видже вранитѣ, че не сѣятъ, нито женатъ: тѣ нѣматъ нито сѣкровища, нито житници и пакъ Богъ ги храни: а колко сте вие по-добри отъ птицитѣ! Видже криноветѣ, които растатъ: не се трудятъ, нито предатъ; но казвамъ, че нито Соломонъ, въ всичката си слава, се облѣче като единъ отъ тѣхъ. И ако тревата, която днесъ я